

ROMUNIJA- po sledi Dracule in njenih presežkov

Romunsko ljudstvo je v svoji zgodovini vsrkalo številne vplive ljudstev, ki so bivala na tem ozemlju. V 14. st. so prvič oblikovali današnjo državo s kneževinami, ki so kasneje postale temelj narodnega gibanja. Na začetku 20.st. je nastala veliko romunska država, ki pa se zaradi 2. svet. vojne ni obdržala. Zaradi sovjetskega vpliva in vladavine Ceausescujeve diktature, je gospodarski razvoj države močno nazadoval in posledice se kažejo še danes, ko demokratizacija le počasi napreduje. Romunija je republika, ki jo vodi predsednik s štiriletnim mandatom. V dvodomni veliki narodni skupščini sta združena Senat in Poslanska zbornica. Padec Ceausescujeve vladavine je spodbudila Fronta narodne rešitve – nastala iz PDSR stranke. Ustava daje veliko pravic manjšinam, ki jih je v Romuniji kar nekaj. Šolski pouk je organiziran tako v madžarske, nemškem, srbskem, ukrajinskem, slovaškem in češkem jeziku.

Predniki Romunov so indoevropsko ljudstvo Dačani, kateri pa so zaradi preseljevanja prevzeli vplive ljudstev, kot so Huni, Avari, Slovani, Goti in kasneje od Madžarov. Romunija šteje okoli 21.600.000 ljudi, od teh je le okoli 90% Romunov, ostalo so manjšine. Najštevilčnejša manjšina so Madžari (6,5%), nato so bili do 2.svet. vojne Nemci (leta 1930 celo 4%), po vojni in padcu berlinskega zidu pa le še slabih 0,5%. Romov je okoli 2,5% in so razseljeni po vsej Romuniji. Delijo se v tri skupine: Kaldarasije (kotlarji in piskrovezi), Lavtarije (potujoči pevci) in Rudarije (rezbarje). Romuni so povečini pravoslavci, nekaj je katolikov in najmanj protestantov. Največje in glavno mesto je Bukarešta, ki ima slabih 2 milijona prebivalcev. Drugo mesto po številu prebivalstva je Iași. Približno polovica vseh prebivalcev živi v mestih, polovica pa na

podeželju. Povprečna starost ljudi je 70 let. Romunija meji na Madžarsko, Srbijo, Bolgarijo, Ukrajino in Moldavijo. Površina Romunije je 237.500 km in je po velikosti 12. država v Evropi. Gorovje – Romunski Karpati se delijo na tri dele: vzhodni in južni Karpati (v dolžini 1000 km z najvišjim vrhom Moldoveanu 2543 m) in Transilvanske Alpe. Karpati delijo Romunijo na dva dela Transilvanijo na severu in Vlaško nižino na jugu. Reka Donava po romunskih tleh preteče okoli 1000 km in se deltasto razlije v Črno morje. Ena največjih hidro central v Evropi – Železna vrata ali Đerdap so zgradili skupaj z bivšo Jugoslavijo. Državna meja med Srbijo in Romunijo poteka na jezu HE. Povprečna letna temperatura je 11 °C na jugu in 8°C na severu. Najmanj padavin namerijo pri Constanti ob Črnem morju.

Romunija je razdeljena na 41 upravnih enot, glavno mestu Bucaresti pa ima poseben status. Gospodarstvo je bilo do pred kratkim odvisno od kmetijstva, zdaj pa vse bolj prednjači težka industrija. Reforme, ki so sledile političnemu preobratu in padcu vladavine N. Ceausescuja, so zaradi pomanjkanja izkušenj in konservativnosti le počasi napredovale. Čeprav je Romunija imela dostop do Mednarodnega denarnega fonda, pa je ta zaviral koriščenje zaradi neurejenih razmer znotraj romunskega denarnega gospodarstva. Kmetijska politika in reforma sta zemljiško posest vrnila starim lastnikom. Zaradi tega je veliko površin ostalo neobdelanih, prav zaradi neurejenih lastniških razmerij. Današnji napredek Romunije se kaže v BDP na prebivalca 9869 \$, kar jo uvršča med bolj razvite države Jugovzhodne Evrope. Je izredno kmetijsko usmerjena in v EU izvažajo 75 % vse proizvodnje. To je predvsem pšenica, koruza, sončnice, sladkorna pesa in lan. Pomembni panogi sta tudi vinogradništvo in sadjarstvo. V gorovju prevladuje ovčereja, vzhodno govedoreja in prašičereja ter perutninarstvo. Ob Donavi in Črnem morju pa seveda ribištvo.

Romunija je bogata z nafto, zemeljskim plinom, rudnim bogastvom, premogom. Električno proizvajajo hidroelektrarne ter jedrska elektrarna v Cernavodi (10%). Turistična območja so ob obali Črnega morja in delti Donave. Zimskih športnih središč imajo kar nekaj, prav tako zdravilišč.

Zgodovina Romunije se lahko deli v naslednja pomembna zgodovinska obdobja:

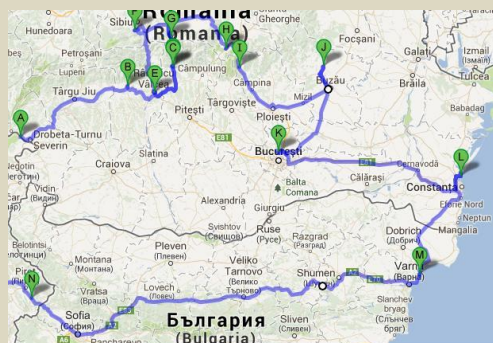
Dačani, Rimljani in barbari do leta 1241, srednjeveške kneževine od 1241 do 1541, Turška okoličev od 1541 do 1821, politični preporod od 1821 do 1920, Velika Romunija od 1920 do 1947, Ceausescujeva vladavina od 1965 do 1989- njegoa likvidacija, ko se je začela demokratizacija Romunije.

Največje zanimivosti Romunije so : Parlament (druga največja stavba na svetu, ki jo je dal graditi N. Ceausescu), legendarni grof Drakula (pravo ime Vlad Tepes, ki je živel v 15. st. in je zastraševal sovražnike - predvsem Turke z natikanjem na kole, ne da bi jim poškodoval vitalne organe), pisatelj Eugeneu Ionescu, avtomobil Dacia. Romunija je znana tudi po športnikih: telovadka Nadia Comaneci, rokometiši in slavni nogometaš Gheorgheu Hagi.

Romunija je avtodomarjem še vedno neka neznanka. Zadnje čase se kaže trend večjega zanimanja in obiska teh vzhodnih balkanskih držav. Prav zaradi tega sta naša člana Irena in Bojan Potočar, ki upravljata dva avto kampa Dolenjske Toplice in Otočec ter PZA-je, prišla s ponudbo popotovanja po Romuniji, z delovnim naslovom Caravaning Romunija 2013.

Izredno zanimanje, ki je nastalo takoj po njuni objavi povabila na organizirano pot, je povzročilo, da je bilo število možnih AD posadk (10) v trenutku zasedeno. Posebej sta se odločila, da v septembru popeljeta v Romunijo še drugo skupino. Vsebina caravaninga, njuna brežhibna in korektna ponudba organizacije je bila garant, da bo potovanje zanimivo, bogato in varno.

Ogromno truda sta predhodno vložila v samo pripravo 14 dnevnega popotovanja. Vse pravočasne rezervacije kampov, organiziranega vodenja, avtobusnih prevozov, vstopnin v muzeje, gradove in ogled zanimivosti, romunske roviniete-vinjete itd. Res veliko predpriprav za tak obseg potovanja. Izkušnje, ki jih imata pri svojem poslu so bile več kot dobrodošle. Prav tako sta nas tudi nekajkrat pogostila s hrano in pijačo. Hvala jima za vse, kar sta dobrega in lepega naredila za naših deset AD posadk. Počutili smo se varno in v dobrih rokah. To je bilo dovolj, da smo se vrnili napolnjeni z lepimi spomini in dobro voljo.

Po Romuniji in čez Bolgarijo proti domu

Grb države Romunija

1. dan sobota 01. junij 2013

(od doma do AK Otočec in AK Zasavica pri Sremski Mitrovici - 544 km)

Šest posadk je prišlo že na predvečer odhoda, tri pa so nas že čakale v AK Zasavica. Midva sva prišla uro pred štartom, ki je bil planiran ob 9. uri. Medsebojno rokovanje in kramljanje ter napotki naših organizatorjev Bojana in Irene pred jutranjim odhodom. Pripravljeni smo bili na slabih 4.000 km dolgo pot.

Pred odhodom sta nam organizatorja predala še darilno vrečko z lepimi, belimi, tiskanimi spominskimi majicami - Caravanig Romunija 2013 in mapo, z osnovnimi podatki o Romuniji ter potovanju. V njej je bila elektronska oblika romunske vinjete – imenovane rovinietta. Ta je narejena na osnovi reg. tablice vozila. Izzrebali smo si tudi vrstni red mesta v karavani. Lično kartonsko označbo s številko smo nalepili na vetrobransko steklo, kar je pomenilo stalno mesto AD med vožnjo v karavani. Dogovor je bil, da se karavana drži čim bolj skupaj, da vsi polnimo gorivo naenkrat na isti črpalki, ne glede koliko ima kdo goriva še v rezervoarju. Tudi nižje cene goriva smo vedno upoštevali. CB postaje smo uporabljali izključno za koristne informacije in ne za čvek. Potovalna hitrost karavane po AC čez Hrvaško in po Srbiji naj bi bila okoli 90 do 97 km/h.

Prvič smo natočili gorivo na črpalki postajališča Plitvice (9,43 kun/l). Vožnja mimo Zagreba, Slavonskega Broda proti Sremski Mitrovici, se je končala brez problemov in je bila nekakšna generalka karavanske vožnje. Pred srbsko mejo smo pri Babini gredi dotočili še poceni gorivo (9,39 kun/l). Meja nam ni vzela veliko časa.

Namestili smo se v AK Zasavica (44.960817 , 19.523250). Kamp je lepo urejen, nočno varovan in res na nivoju. Po kosilu in notranji osvežitvi grl, smo si ogledali bližnji narodni park Zasavica, ki je značilen za prenekatero živalsko in rastlinsko vrsto. Tu je polno posebnosti, tako v srbskem, evropskem in svetovnem merilu. Tamkajšnji biolog, ki je neprestano oblečen tako, da ima pri sebi vse kar potrebuje za 4 dnevno preživetje v naravi, nam je navdušeno in z žarom v očeh pripovedoval o vse vrstah favne in flore, ki krasi ta narodni park. Bogate izkušnje pri preučevanju te narave so kar vrele iz njegovih ust. Mislim, da bi lahko govoril do onemoglosti. Park je zanimiv za ogled in je stalno dobro obiskan. Avtobusi s šolsko mladino ob zaključku šole so se kar vrstili. Pred večerom smo se zbrali v pokriti terasi AK, kjer smo si naredili pester glasbeno- družabni večer. Harmonika, kitara, klarinet, orglice in naša pesem je donela do mraka, saj nas je naslednji dan čakala vožnja naprej. Padla je tudi odločitev, da zadnjo noč našega potovanja ponovno prespimo v tem kampu. Noč je bila mirna, le nekaj komarjev je skazilo večer.

Predstavitev rezervata Zasavica

Pozorno smo poslušali zanimivo razlago

Idila Zasavice

Res lep pogled na rokav Save

Kaj je lepšega.....?

Žurka se je pričela

Novi predstavitveni ples

2. dan nedelja 02. junij 2013

(mimo Beograda, trdnjava Golubac ob Đerdapskem nacionalnem parku, Lepenski vir in v AK Toma – 245 km)

Po jutranjem obredu smo krenili v določenem gosjem redu naprej. Med vožnjo preko Beograda nam je Bojan mimogrede pokazal nekaj markantnih točk nekoč našega mesta. Dalje smo potovali proti Požarevcu, Velikem Gradištu do Golubca, kjer dokaj ohranjene in vzdrževane stojijo ruševine nekdanje mogočne trdnjave. Ta trdnjava je zaradi strateške t očke nudila dobro obrambo pred sovražniki.

Ob Donavi proti Golubcu

Pred trdnjavo Golubac

Obmorski del trdnjave

Ob reki Donavi, ki se je bohotala v vsej svoji veličini na levi strani naše poti, smo se zajedali čedalje globlje v Nacionalni park Đerdapa. Reka je bila ponekod ožja, ponekod zelo široka. V milijonih let si je našla pot do Črnega morja in pri tem naredila do 300 m visoke klife. Približali smo se našemu naslednjemu cilju, to je AK Toma, ki leži tik ob Donavi, po kateri plujejo mogočne tovarne ladje. Ak ima koordinate 44.645972 , 21.838873 in leži na samem. Je pa to edini kamp v tem predelu. Tu smo našli tudi rastlino ambrozijo, ki se je tu že dodobra razmnožila. Minila je mirna noč ob nemotečem bučanju valov Donave.

Parkiranje v AK Toma

Sončni zahod ob Donavi

Proti Đerdapu se Donava širi in ožja

3. dan ponedeljek 03. junij 2013

(Lepenski vir, Kladovo, srbsko-romunska meja, Drobeta-Turnu Severin, Horezu – 351 km)

Zjutraj smo pozajtrkovali in pojedli prejšnji večer naročene sveže lepinje ter se odpravili v koloni zopet naprej. Odločitev vseh je bila, da si malo dalje, pred D. Milanovcem ogledamo neolitsko nahajališče Lepenski vir, kjer so odkrili ribam podobne figure, ki predstavljajo najstarejše monumentalne skulpture na svetu, ki so predstavljale njihova božanstva. Njihove glave so imele značilne oblike, saj so se razlikovale od sedanjih lobanj. Originali teh pomembnih skulptur so shranjeni v Narodnem muzeju v Beogradu. V arheoloških izkopavanjih od leta 1965 do 1970 leta so odkrili 136 objektov, ostankov sakralne arhitekture iz obdobja 6500 do 5500 let pr.n.štetjem. Našli so tudi veliko pripomočkov, ki jih je tedanji človek naredil za svoj obstoj. Okostja tedanjih prebivalcev, nakit, razna orodja, vrezani znaki v kosti in kamen, skulpture, nekdanja prebivališča in svetišča, vse to je vidno na tem mestu. Predvajali so nam tudi dokumentarni film, ki resnično prikazuje vsa presenečenja, ki so se pokazala v času izkopavanj.

Te najdbe so močno spremenile dotedanji pogled na prazgodovino, mlado kameno dobo v Evropi. Muzej je zgrajen v hribu, nad Donavo in je megalomanski in ves v belem, s stekleno streho. Moti poseg v naravo, saj kazi njeno lepoto in sam Narodni park. Sama izkopavanja so se vršila nižje ob Donavi. Muzej je državni kulturni spomenik. Koordinate parkirnega prostora za ogled so 44.552103 , 22.027209. Do muzeja je 10 minut hoda.

Pot proti Lepenskemu viru

Pred Lepenskim virom

Pred vstopom v Muzej

Kino predstava dokumentarca

Ena izmed edinstvenih skulptur

Okostje davnih prednikov

Podobne koče so imeli

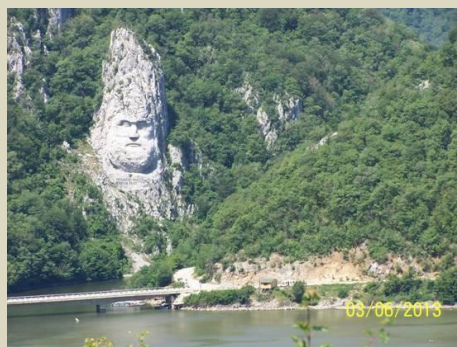
Obrisi nekdanjih zgradb in ognjišč

Pogled na Muzej Lepenski vir

Tu se Donava najbolj zooži

Decebalov obraz v skalovju pri Orsovi (Romunija)

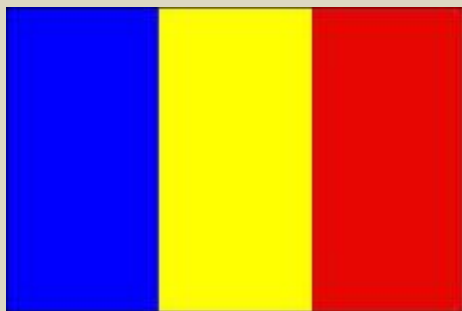

HE Đerdap in mejni prehod

Tik pred prečkanjem meje

Karavana je odpeljala naprej proti HE Đerdap. Nadaljevali smo v Kladovo, kjer smo dopolnili jeklene konjičke z gorivom (148,40 Sdin/l) in se vrnili nazaj do jezua HE Đerdap preko katerega smo prestopili srbsko romunsko mejo. Nobenih problemov nismo imeli na meji. Takoj za mejo smo ustavili na velikem parkirišču, kjer smo si potešili lačne želodčke. Pot smo nadaljevali v mesto Drobeta-Turnu Severin, prvo mesto na romunski strani. Tu smo nabavili romunske leje. Oznaka valute je RON. Za 1€ smo dobili 4,385 lejev.

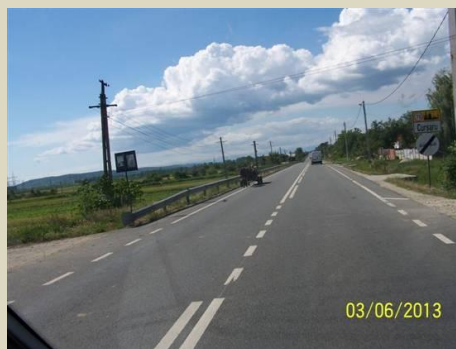
Zastava Romunije

Romunija ima številne termoelektrarne

Drobeta Turnu Severin

Najpogostejše prevozno sredstvo

Ovčereja je pomembna panoga

Hitro smo se navadili na.....

Preko mesta Targu Jiu smo pripeljali po slabih lokalnih cestah do kraja Horezu, ki je svetovno znan po samostanu, ki ga upravljajo ženske. Parkirali smo na velikem parkirišču, na trgu vasi. Horetzu je namreč vas, kjer se vodijo krave na pašo kar po cesti. Že takoj ob prihodu v Horezu, smo videli, da je Romunija dežela številnih brezdomnih psov. Pred kratkim sva bila v Grčiji, kjer jih je tudi ogromno, a tu, v Romuniji, jih je mnogo, mnogo več. Parkirali smo skupaj, ker se zjutraj odprejo stojnice na trgu in prične vrvež. Šli smo na ogled samostana na koncu vasi, v

prekrasnem ambijentu, malce na vzpetini. Lepo vzdrževane stavbe samostana, negovane trate in parki, okolica. Samostan je bogat s freskami, ornamenti in verskimi značilnostmi. Je na seznamu UNESCO svet.kult.dediščine od 1993 leta. Osnovan je bil 1690 leta s strani vlaškega kneza Constantina Brancoveanu. Po njem se imenuje tudi umetniški stil – Brankovanski stil. V 18. St. se je tu vodila tudi šola zidnega in ikono- slikarstva. Koncem 18. St. je bil močno poškodovan med vojnami s Turki. Samostan z osrednjo cerkvijo Sv. Konstantina in Helene ter preostalimi zgradbami in galerijami je zasnovan in zgrajen v obliki križa.

V daljavi pogled na samostan Horezu Del prečudovitega samostana Horezu

Freske na stropu vhoda

Še en del samostana

Malce oddaljena kapela

Po ogledu zanimivega samostana smo se do spanja družili, debatirali in obujali doživetja ter sproti hranili ne naše pse. Prespali smo v miru in se zjutraj podali naprej po planu.

4. dan torek 04. junij 2013

(Horezu, Ram. Valcea , Curtea de Arges, grad Poienari, poskus osvojitve gorske ceste, Ramnicu Valcea, Sibiu – 280 km)

Lokalne ceste po Romuniji so res ponekod prava groza. Veliko lukenj in udarnih jam, poškodovanih železniških prehodov, neurejenih bankin, konjskih vpreg, psov, krav in ovc, koz, da ne naštevam dalje. CB postaje so prav prišle v takih primerih, saj je Bojan na čelu karavane dosledno in pravočasno obveščal nas, ostale udeležence karavane na take nevarnosti na cestah. To sem napisal zato, ker tako stanje velja za celo Romunijo. Boljše so le večje magistralne ceste med večjimi mesti in edina avtocesta od Bukarešte proti Črnemu morju. Karavana je povsod v Romuniji doživljala prave ovacije prebivalstva ob cestah in v vaseh. Pozdravljali in mahali so nam z rokami, otroci pa so tekali za nami. Bili smo res prava atrakcija.

Iz vasice Horezu smo si pogledali resnični grad slovitega grofa Drakule - Poienari, ki leži na začetku gorske ceste Tranfagarasan z južne strani, ki smo jo imeli namen prevoziti. Parkirali smo na daljšem parkirišču tik ob cesti. (45.349959 , 24.633451) in se povzpeli po skoraj 1500 stopnicah nanj, k sreči po senci in krošnjami dreves.

Bližnji pogled na grad Poienari

Parkirali smo tik pod gradom ob cesti

Skoraj 1500 stopnic do gradu

Legenda o Drakuli

Pogled severno na Trafagarasan cesto

Nataknjene lutke na kolih

Detajl iz gradu Poienari

Lep pogled južno na našo kolono AD

Grad je v razvalinah, z neposrečnim prikazom nabodenih človeških lutk na kolih, nekaj mučilnimi napravami, a s čudovitim pogledom na dolino in severno na Transfagarasan cesto, ki se povzpne na 2037 m (najvišja asfaltirana cesta v Romuniji). Grad sam ne ponuja občutka, da se je tu dogajalo kaj pomembnega. Legende govorijo drugače.

Bojan je ves ta čas ostal v dolini, kjer je pridobival informacije o prevoznosti gorske ceste. Po ogledu gradu smo se, kljub netočnim informacijam o prevoznosti, začeli vzpenjati in prišli do velikega jezua, kjer pa nas je ustavila policija.

Jez jezera Vidraru

Jezero Vidraru, do koder smo lahko prišli

Strog policaj in potepuški pes

Prelaz in seveda cesta dalje je bila uradno še neprevozna. Ni nam ostalo drugega, kot ogled začetka ogromnega jezera Lake Vidraru z mogočnim jezmom (45.366069 , 24.629017). Vrniti smo se morali nazaj proti kraju Ramnicu Valce. Od tu dalje pa po drugi prevozni gorski poti preko pogorja Fagaras, proti severu v Transilvanijo, konkretno v mesto Sibiu. Namestili smo se v AK Ananas (45.707588 , 24.109236) v predmestju. Povsod v Romuniji, v vseh kampih imajo brezplačni internet. Kontakte s Slovenijo smo tako imeli. Kosilo se je prileglo, razočaranje zaradi neuspešne osvojitve Tranfagarasan ceste pa ni zbledelo. Mučilo nas je in odločitev je padla, da jo bomo pojutrišnjem v nadaljevanju poti naskočili s severne strani, kolikor visoko bo možno in dovoljeno. Mirna noč se je prevesila v malo oblačno jutro, z možnostjo dežja.

5. dan sreda 05. junij 2013

(ogled muzeja na prostem Astra in mesta Sibiu s kombiji, prosto popoldne in piknik – 0 km)

Ob 9. uri zjutraj sta po nas v AK pripeljala dva kombija, ki jih je organiziral organizator v sodelovanju z naročenim vodičem iz Romunije, da nas popeljeta do nekaj km oddaljenega muzeja na prostem (45.755038 , 24.116537) . Muzej na prostem imenovan Astra, je največji muzej take vrste v Romuniji in morda na svetu. Tu, na tem 96 ha veliki površini je predstavljena bogata romunska arhitektura stavb, prebivališč, vasi in naselij, kmečkih pripomočkov, cerkva... Les je glavni material vseh eksponatov. Odprli so ga 1963 leta. Prikazana je bogata romunska zgodovina kmečkega stavbarstva in življenja v teh stavbah. Muzej je nastajal sistematično, tako, da danes nudi res pravo sliko romunske ljudske tradicije. Prikazani eksponati, so prepeljani iz vseh koncev Romunije na eno mesto. Tu, v nekaterih hišah, še danes živijo nekdanji prebivalci. Radi tudi pokažejo notranjost svojih izvirnih, avtohtonih prebivališč, hiš, delavnic. Notranje pohištvo je tako, kot je bilo nekoč. Tudi razne dejavnosti, kot so predelava sadja, grozdja, mletje žit in priprava moke, svečarstva, ovčarstva, lova in ribolova, trgovine in prodaje, izdelava tekstilij, oljarstva, izdelovanje volne, sečnja gozdov, izkoriščanje vodnih virov, izkoriščanje vetrov, različne oblike transportov je prikazano. Selekcija raznih mlinov za mletje moke je celo ena največjih na svetu. Tudi romunske lesene kapelice, božja znamenja in njihove znamenite lesene cerkvice. Skratka Romunija v malem.

Začetek ogleda Muzeja Astra

Nekdanji brod čez reko

Mlin na veter – eden izmed mnogih

Mlin na vodi je bil včasih zelo pogost

Gang stare romunske značilne vaške hiše

Detajl notranjosti hiše

Po ogledu hiše prijaznega stanovalca

Del kmečkega posestva

Puhalniki, slamoreznice....

Način ščitenja snopov pred dežjem

Razni tipi nekdanjih kmečkih prebivališč, posestev...

Stiskalnice grozdja, sadja.....

Lesena cerkev s pokopališčem

Barvni križi – nagrobniki

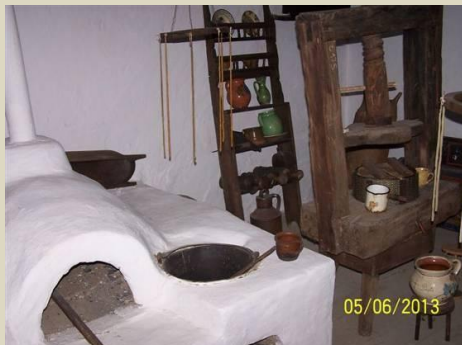
Vhod v drugo kmečko hišo

Pogovor in seznanjanje z zgodovino...

Način vezave hiše v vogalih

Delavnica za izdelovanje sveč

Ena izmed nabožnih slik v hiši

Skupinska slika in naša pesem

Romunski »gasilni aparat« v Muzeju

Vhod v rudnik

Plaz ogroža eno izmed dragocenih stavb

Pred nekdanjo kovačijo.....

Lesena cerkev, značilna za Romunijo

Voronetsko modra barva hiše je pogosta

Strop leseni cerkvici

Del mašnih oblek

Freske in lesenec v cerkvi

Zelo bogata zidno-lesna slikarija

Pred odhodom iz zanimivega Muzeja Astra

Po ogledu smo se zapeljali v center mesta Sibiu in si ga peš ogledali. Parkiranje je možno na 45.794514 , 24.154640 poleg taxi postaje in Filharmonije. Parkirišč je dovolj tudi v okolici.

Skozi 50 m oddaljen vhod skozi staro mestno obzidje s stolpi smo prišli v notranjost starega mestnega jedra mesta Sibiu. Sprehodili smo se po njem in se ustavili na Piata Mare, velikem trgu, ki je obdan z lepimi starimi stavbami, muzeji, cerkvijo, palačami mimo Takoj za prvo vrsto stavb je tudi mogočna katedrala. Na tem trgu je Narodni muzej Brukenthal v katerem smo si ogledali romunsko galerijo umetnosti. Žal je bilo fotografiranje v njem prepovedano, strogo pod kamerami in stalno prisotnostjo varnostnega osebja muzeja. Muzej je izredno zanimiv in lep. Krasijo jih umetnine številnih romunskih slikarjev in drugih umetnikov.

Ogledali smo si tudi notranjost rim. katoliške cerkve Sfanta Treime. Romunsko se cerkvi reče »biserica«. Na trgu je tudi lepa fontana. Mestna hiša, zgodovinski muzej so bliže evangeličanski katedrali, ki so jo obnavljali. Obiskali smo še trg Piata Mica, mali trg z mestnim zvonikom, mestne vile, most lažnivcev.

Imeli smo še kake 45 minut prostega časa, zato smo si ogledali tudi njihovo mestno tržnico. Nazaj grede pa smo na Velikem trgu malce posedeli, popili pivo, kapučin in naredili kak grizljaj njihove pekarsko ponudbe.

Zaščiten trebušasta stavba v Sibiu

Vhod skozi staromestno obzidje Sibia

Obrambni stolp Turnul Dulgherilor

Veliki trg – Piata Mare

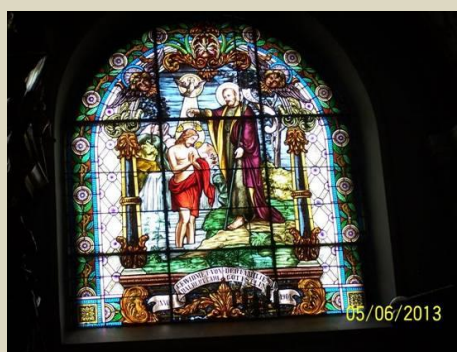
Brukenthalov Muzej

Notranjost cerkve Sfanta Treime

Številke pomenijo vrstni red branja maš

Lepo vitražno okno v cerkvi

Zgodovina cerkve Sfanta Treime

Portalna glava vhoda v Brukethalov Muzej

Notranje dvorišče Muzeja

Kip Samuel von Brukethala

Kljub prepovedi fotografija notranjosti

Zanimiv način strežbe kapučina

Pivo Ursus je v Romuniji zelo cenjeno

Turnul Sfatului v Sibiu

Katedrala mesta Sibiu

Zanimiva streha katedrale

Mesto Sibiu nekoč....

Sprehod po mestu

Ena izmed starih, zaščiteneh stavb v Sibiu

Staro jedro mesta s katedralo

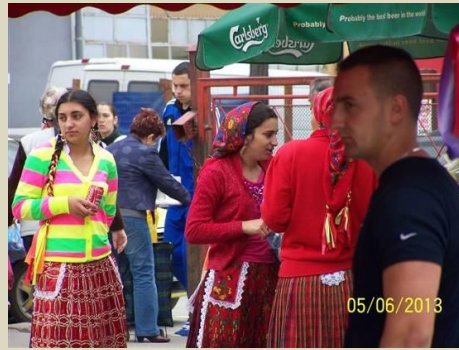
Značilni kukerli v strehah

Nič nenavadnega, pa vseeno.....

Obisk mestne tržnice

Značilna moda Romunk

Nič posebnega ne ponuja ta tržnica

Vrnili smo se s kombiji v kamp, kjer smo začeli pripravljati vse za popoldanski piknik. Vsi smo bili vključeni v delu in vsi smo s preobleko v nove, bele caravaning majice presenetili Bojana in Ireno.. Delo je bilo hitro porazdeljeno in teklo je kot namazano. Seveda, tudi romunsko odlično pivo Ursus ni manjkalo. Organizatorja sta nama zopet pripravila veselje in pričarala že tako dobro voljo.

Priznati moram, da so mi bili romunski čevapčiči z njihovimi začimbami izredno všeč. Trgovska znamka teh čevapčičev je »mici«. Celo kupil sem jih kasneje za najino potrebo. Popoldan je minil v veselem vzdušju, s polno mero dobre volje, petja, muzike in igranja instrumentov. Turisti, ki jih v kampu ni bilo malo so celo prišli pogledat in slikat naše druženje. Zapeli in zaigrali smo (Francozom) tudi eno po francosko. Po odličnem kosilu je bilo na vrsti še pomivanje posode. Debata je tekla vse do mraka, ko smo se spravili na potreben počitek za naslednji dan. Kak dan bolj ležernega življenja po vožnji se kar prileže. Prav je tako, da se konji malce ustavijo.

Priprava na fešto so se začele

Vsi smo poprijeli za delo....

»Marjanove perutničke«

Ekipa mojstrov žara

Bojan z Lidijo

En del avtoparka v kampu Ananas

Veliko priprav je bilo potrebnih

Zaslужen objem organizatorjev

Dobro, okusno,veselo v družbi

Dober tek vsem

Pa jo vžgimo eno po slovensko...

Francoski par iz kampa

Celotna naša ekipa Caravaninga po Romuniji

6. dan četrtek 06. junij 2013

(AK v Sibiu, Transfagarasan cesta do cca 1230 m, prelaz 2037 m z gondolo, mesto Brasov in grad Bran – 200 km)

Iz AK Ananas smo zjutraj odpeljali proti sloviti gorski cesti Trafagarasan in se ustavili na višini okoli 1230 m na koordinati 45.637380 , 24.606348.

Po severni strani Trafagarasan ceste....

Žal, samo do tu.....

Mogočni slap v gorah Fagarasana

To pa je naša gondola

To je parkirišče s stojnicami pri spodnji postaji gondolske žičnice. To cesto je dal zgraditi N. Ceausescu iz bojazni in varnosti, če bi jih napadla Rusija. Na tej atraktivni cesti so posneli nekaj kadrov filma Gospodar prstanov in eno oddajo angleške Top Gear. Ker je bila cesta naprej proti vrhu in prelazu na 2037 m še vedno zaprta zaradi čiščenja snega in plazov, smo se odločili, da se popeljemo tja gor kar z gondolo. Vreme sicer ni bilo najbolj primerno. Bilo je oblačno in za višini preko 2000 m smo se kar malo bolj debelo oblekli. Iz gondole smo ponekod le videli to avanturistično cesto. Res samo skozi motna in umazana stekla gondole. Gondola nas je varno pripeljala na vrh. Ob postaji je takoj čez omenjeno cesto jezero Lac Balea. Koordinate za tiste, ki bodo potovali z avtom, motorjem ali AD so 45.605195 , 24.616290.

Srečanje na polovici poti

Trafagarasan cesta s svojimi ovinki

Škoda, ker ni bilo lepo vreme in ker nas je sneg zaustavil

Buldožerji – plugi na delu

Ponekod še ni bilo vse spluženo

Ob jezeru , ki je bilo še ponekod kar zamrznjeno, so bile še krpe snega. Okoliški vrhovi pa vse do njega precej odedi v sneg in led. Prava zimska slika. Ob cesti so bili kupi narinjenega in spluženega snega. Ob jezeru stoji nekoč rezidenca predsednika N.Ceausescuja. Zdaj je v njej restavracija. Zraven je bil tudi heliodrom. Narava je bogata z planinsko floro.

Na vrhu 2037 m je tudi jezero Balea

Nekdanja Ceausescujeva rezidenca

Proti bivši rezidenci, zdaj restavraciji

Narodni rezervat.....!!!

Kepanje v živo na vrhu

Notranjost restavracije

Kamin je še od Ceausescuja

Sprehodili smo se do velikega tunela, preko katerega se cesta preobrne navzdol proti južni strani gorovja Fagarasan. Čez ta tunel bi morala priti naša karavana AD pred dvema dnevoma. Razgleda ni bilo, ker se je podila megla in bili smo v oblaku. Le tu in tam se je za trenutek pokazala vedrejša slika. Celo dva motorista sta privijugala tu gor.

Dva motorista, kljub prepovedi na vrhu

Del članov pred tunelom

Komaj dobro splužen sneg pred tunelom

Med vračanjem z gondolo navzdol, smo v megli še enkrat lahko opazovali izredno zanimivo cesto s svojimi značilnimi ridami, vijugami. Pričelo je tudi malo rostiti, a je kmalu ponehalo.

Spustili smo se zopet v dolino in takoj ob prihodu na glavno magistralko napolnili rezervoarje z gorivom za 6,07 lejev po litru.

Pot proti Brasovu

Zanimivo barvani prehodi za pešce !!

Ob poti proti Brasovu -pravoslavna cerkev

Brasov – mesto, a vseeno groza !!!

Naša karavana AD proti Branu

Detajl plinovodne napeljave skozi vasi....

Vozili smo proti mestu Brasov in pred njim zavili desno do kraja Bran, da si ogledam lažnivi, neresnični grad grofa Drakule, prav tako imenovan Bran. Grad Bran leži kakih 15 minut hoje iz AK Vampaircamping, kjer smo se namestili, Romunija ponuja turistom, kot grad v katerem naj bi živel Drakula. Tu so baje posneli le nekaj kadrov filma o Drakuli. Pravi Drakulov grad je pač Poienari, ki smo si ga ogledali pred dnevi. Morda ne veste, da ime Drakula pomeni Sin zmaja.

Grof Dracula

Grb Romunije

Pred odhodom na ogled gradu Bran

Grad Bran stoji ob skalni pečini in zahteva spoštovanje. Je izredno arhitektonsko razgiban in v več nivojih. Lepo je ohranjen in v njem se skrivajo ohranjene dragocenosti. Razno originalno pohištvo, slike, luči, orožje, oklepi, takratne obleke in kostimi, notranja oprema, razni pripomočki. Zanimiv in spektakularen je pogled z vrha na grajski vrt z vodnjakom. Ozka kamnita stopnišča služijo za prehode iz nadstropja v nadstropje. Ta grad je ena najbolj

obleganih turističnih točk v Romuniji. Tudi pred gradom je na stojnicah, restavracijah, barčkih in trgovinicami vse v znamenju grofa Drakule, ki naj bi sicer pil kri kot vampir, a je po krvi znan le zaradi njegovega načina ustrahovanja sovražnikov z natikanjem ljudi na kole.

Grad Bran v skali

Vhodno stopnišče v grad

Notranji vhodni portal

Ozke stopnice med nivoji

Grajsko dvorišče z vodnjakom

Pohištvo....

Nekaj muzejskih eksponatov razstavljenih v gradu Bran

Mučilni stol

Stojnice z motivi Dracule

Hiša strahov v mestu Bran

Vrnili smo se v kamp in, kot rečeno prespali v AK Vapaircamping na 45.528293 , 25.371106.

7. dan petek 07. junij 2013

(Bran, Sinaia, Vulkani Noroiosi, Buzau, Bukarešta – 371 km)

Iz mesta Bran smo se po zajtrku odpravili proti mondenem zimsko-športnem središču Sinaia. Parkirali smo v centru mesta na P (45.351588 , 25.549924) , kjer je Irena ostala za »varnostnika«, ostali pa smo jo za Bojanom mahnili po mestu in proti lepemu gradu Peles nad mestom.

Eden izmed Hotelov v Sinaia

Čudovit grad Peles v Sinaii

Detajli zunanosti gradu Peles in njegovega parka

Kraljica Elizabeta, žena Karla I

**Karel I Romunski 1839- 1914 (vladal od 1866 do 1914)
(1866 -1881 kot knez, nato kot kralj Romunije)**

Notranje prečudovito dvorišče gradu.

Gradu si nismo ogledali v notranjosti

Grad in tudi vse ostalo se v tujini po navadi odpira ob 9. uri po lokalnem času. Vedeti moramo, da ima Romunija-tudi Grčija- v poletnem času uro še za eno uro naprej, zaradi časovnega pasu. Pred gradom smo morali počakati na pravo 9. uro. Medtem smo si 100 m stran tega ogledali pročelje drugega gradu Pelisor, kjer je tudi muzej. Grad Peles je velik, na zunaj lepo vzdrževan. Arhitektura je bogata. Zidna slikarija pa čudovita. Notranjosti si nismo imeli namena pogledati. Dovolj je bil sprehod po parku gradu in okolici.

Od tu smo se vrnili navzdol proti našim konjičkom. Mimogrede smo si na zunaj ogledali še samostan Sinaia, tudi lepo negovan.

Samostan Sinaia

Na parkirišču je bilo ob budnem varovanju naše Irene vse v redu. Pognali smo motorje in že smo vozili proti blatnim vulkanom Noroiosi. Na poti tja, še pred mestom Buzau, nas je naš Viki po CB obvestil, da mu »peša« desni prednji ležaj kolesa. Ustavili smo na prvem možnem mestu za vse AD pred nekim mestom. Imena si nisem zapomnil (Mizil ??). Po posvetu in odločitvi, sta Viki in Bojan počakala tam, mi pa smo peljali naprej v to mesto in po CB postajah sporočali Bojanu, kje je kak avto servis. Bojan in Viki sta tako hitro in uspešno dogovorila popravilo. Tam je ostal le Viki z ženo, Bojan pa je pospešil za nami, saj smo se prej dogovorili, da mi s Frenkom, kot novim vodjem poti nadaljujemo do vulkanov. Bojan nas je ulovil že pred vulkani, tako, da smo hitro in iz prve roke izvedeli kakšna je situacija. Viki je pač počakal na servisu, dokler mu niso dostavili in tudi zamenjali ležaj. Po odhodu iz servisa je nadaljeval pot za nami, proti vulkanom. Ker je med potjo opazil, da mu zavore ne delujejo kot je treba, se je vrnil na servis, kjer so mu prezračili zavorne čeljusti in napeljavo, kar so prvotno »pozabili« . Ja, tudi to je Romunija. No, vse se je hvala bogu srečno, hitro, varno in brez večjih zadržkov končalo.

Blatni vulkani Noroiosi so bil ob naše prihodu uradno nedostopni, ker je rahel dež ravno pojenjal. Blatne vulkane si lahko ogledate na koordinati P 45.360137 , 26.713675. Nahajajo se nedaleč od mesta Buzau. Cesta do tja pa je kot sem že napisal bolj podobna siru. Počakali smo kake pol urice s kavico v roki in že smo lahko v spremstvu vodiča krenili na ogled teh blatnih vulkanov. Vsa okolica vulkančkov je podobna lunini površini. Stolpičasti hribčki kot vulkančki štrlijo navzgor. V sredini njih se vidi svetlo siva gostljata blatna masa, ki neprestano rahlo kipi, kot pol gosta polenta. Vonja po žveplu , za razliko od podobnih siciljanskih vulkančkov- Vulcanelli di Macalube, nismo zasledili. Blato je s prstom preverjeno hladno in tudi nič se ne kadi iz njih. Vse področje, ki je veliko par 1000 m2 je spolzko in paziti smo morali, da kdo ne pade in se ne odpelje navzdol. Tudi »pretrda« hoja ni primerna, ker se le ti lahko »zbudijo, ali se pogreznejo«. Po resnici povedano, sami vulkančki na naju niso naredili kekega posebnega vtisa. So pa zanimivi vsekakor za tistega, ki podobnega še ni nikoli videl. Tudi po okolici vulkanov nismo opazili nikakršne flore, ki je slikovno označena ob vhodu do njih. Morda še ni bil pravi čas za to.

Naša karavana proti blatnim vulkanom

Železniški prehodi so velika past za voznike !!

Blatni vulkani, vulkančki ponujajo res zanimivo, nevsakdanjo sliko

Brbotanje sivkastega blata v kraterjih

Za primerjavo velikosti teh vulkanov

Po ogledu blatnih vulkanov smo krenili nazaj skozi mesto Buzau proti glavnemu mestu Romunije, Bukarešti. Z Vikijem je bilo dogovorjeno, da skupaj z ženo po ogledu vulkanov

pripeljeta za nami direktno v AK Casa Alba (44.517470 , 26.092851) na obrobju Bukarešte. Bukarešta je veliko, dvomilijonsko mesto. Moderne stavbe so odraz evropeizacije in demokratizacije. Romunija je članica EU skupine od leta 2007 in NATA od 2004. V AK Casa Alba smo prispeli pozno popoldan. Kljub predhodni rezervaciji prostora v AK za 10 AD, smo ostali pri tem, da smo se postavili v tabor na precej neurejenem prostoru. Glavni asfaltiran prostor na sredini kampa so nam namreč zasedli AD iz Anglije in Francije. Bilo jih je res veliko, okoli 40. Bili so brez rezervacije, a jim je osebje kampa pač dovolilo zasesti naša mesta. V Romuniji se mora človek navaditi na njihov »red«. Nismo se preveč pritoževali, saj ni imelo nikakršnega smisla. Proti večeru je pričelo tudi rahlo deževati in tudi noč ni bila nič boljša. Le kako jo bomo jutri mahali po Bukarešti z odprtim turističnim avtobusom? Malo kasneje se nam je pridružil tudi osmoljenec in srečnej hkrati, naš Viki z ženo Tončko.

8. dan sobota 08. junij 2013

(z lokalnim avtobusom v Bukarešto in nazaj ter njen ogled z odprtim turističnim avtobusom Citytour bus - 0 km)

Po obveznem zajtrku smo se z lokalnim avtobusom št. 301 odpeljali do trga Piata Romana, ki je v centru mesta Bukarešta. Vozovnice , ki nam jih je dal vodja poti Bojan, smo čakirali na samem avtobusu. Poudariti moramo, da smo bili ponovno vsi oblečeni v naše nove, bele majice z napisom Caravaning Romunija 2013.

Pred odhodom v mesto Bukarešto

Pogled proti Piata Universitatii

Takole zgleda odprt turistični citybus

Bolnišnica Spitalul Coltea

Po krajši hoji in menjavi evrov v romunske leje, smo poiskali najbližje postajališče turističnega avtobusa na trgu Piata Universitatii. Nismo čakali deset minut in že smo se v vedrem vremenu povzpeli nanj. Kar poln je bil. Vozili smo se po trasi, ki je predvidena za ogled 14 zanimivosti Bukarešte. Pri vsaki smo se ustavili, da smo jih opazovali in naredili kake fotografije. Vozili smo po bulevarjih, čez trge, od ene do druge zanimivosti. Sledili so si razni muzeji, univerze, palače, pa velika stavba RTV Romunije, Slavolok zmage, cerkve, impozanten Parlament, katedrala, parki in stari del Bukarešte.....

Pred Narodnim gledališčem Bukarešta

Piata Victorii

Spomenik letalskim herojem-Eroilor aerului

Cretulescu Church

Slavolok zmage – Arcul Trophy

Velika slavna TV hiša Romunije

Pulman Hotels- World Trade Center

Kar sedite prosim.....

Ena izmed mnogih cerkva – biserica

Naravoslovni Muzej

Demonstracije na trgu

Victoria Palace

Narodni Muzej George Enescu

Romunski Athenaeum- Koncertna dvorana

Centralna Univerzitetna knjižnica

Gledališče Theatre Odeon

Cercul Militar National – Rom. vojaška akademija-klub

Stari del Bukarešte

Narodni Muzej zgodovine Romunije

Največji vtis na turiste seveda naredi druga največja zgradba na svet, to je palača Parlament, ki leži na koncu prečudovitega Bulevarja Unirii, ki povezuje glavno pročelje Parlamenta s trgom Piata Unirii. Ta predel upravičeno imenujejo tudi Champs Elysees – Elizejske poljane, kot v Parizu. Od tu tudi ime za Bukarešto - vzhodni Pariz.

Po avtobusnem ogledu res veličastnih zgradb, spomenikov in parkov smo izstopili prav pred Parlamentom. Že sam pogled na mogočno stavbo vzbuja spoštovanje.

Palača Parlamenta

Proti vходу v Parlament

Pogleda na ogromno palačo Parlamenta Romunije

Poziranje pred Parlamentom

Priprave na vstop v notranjost Parlamenta

Ob določeni uri smo bili namreč naročeni za voden ogled po prostorih Parlamenta. Procedura vstopa v notranjost Parlamenta zahteva resnost, saj budno oko neprestano bedi nad nami. Povsod varnostne kamere in srepi pogledi varnostnikov. Občutek dobiš, verjetno je pa res, da že ob vstopu vse vedo o posamezniku. Fotografiranje v notranjosti absolutno ni dovoljeno, razen z doplačilom zaradi posebnih namenov. Aparate in telefone smo pospravili v nahrbtnike ali torbice, sneli ure in pasove s kovinsko zaponko, ključke, denarnice in jih postavili na tekoči trak oziroma v posebno košaro za rentgenski pregled. Še pred tem pregledom smo morali oddati svoje osebne izkaznice ali potne liste. Vsak je zato dobil registrsko številko za okoli vratu. Skratka absolutna varnost, kot npr. na letališčih. V spremstvu izredno prijazne in ustrezljive vodičke, ki nas je vodila v razumljivi angleščini, smo se sprehajali iz dvorane v dvorano, iz stopnišča v stopnišče, iz galerije v kongresne dvorane. Nanizala je mnogo karakterističnih podatkov o sami zgradbi in njeni notranji opre. Tudi ob dodatni pomoči našega Bojana smo vsi lahko vse razumeli.

N. Ceausescu je začel graditi ta ogromen objekt na mestu, kjer je predhodno zaukazal podreti precejšnji del starega dela Bukarešte. Porušili in odstranili so 10.000 stanovanj, 22 cerkva in izselili 40.000 ljudi, ki so ostali brez strehe nad glavo. Izgradili so mu tudi umetni kanal z vodo mimo Parlamenta, od Piata Unirii proti zahodu Bukarešte. Namen je imel skoncentrirati vso vrhovno in politično oblast na enem mestu. Vso državno upravo je želel imeti skupaj. Pričetek gradnje je bil leta 1980. Zgradbo je zasnovalo 700 romunskih arhitektov. Štiri leta je 20.000 delavcev, 24 ur v treh izmenah gradilo to njegovo »akropolo«. V njej je uporabljen pretežno romunski material. Slovenci smo udeleženi s kristalom za lestence. Vgrajeno je bilo 1 milijon m³ marmorja različnih kvalitet in barv, 900.000 m² lesa, 3500 t kristala, 220.000 m² preprog. Najtežji lestenec, v katerem je celo soba tehta 5 t, najtežja preproga ima 4 t, zavesa 1 t. Nekatere preproge so morali sestaviti kar na licu mesta, izdelovali pa so jih blizu mesta Sibiu. To so res impozantne, nedoumljive številke. Gabariti stavbe Parlamenta so 270m d x 240m š x 86 m v ter še 92 m v globino, pod zemljo. Premore 1100 sob in soban ogromne kvadrature in prostornine. Ima 12 etaž v šestih nadstropjih nad zemljo, štiri podzemne nivoje, ki so že v uporabi in še štiri podzemne nivoje, ki so še v fazi gradnje. Celoten kompleks še vedno ni v celoti dograjen.

N. Ceausescu je želel zgraditi presežek nad presežki. Ta stavba se še danes ponaša z nekaj svetovnimi rekordi: je največja civilna administrativna zgradba s 360.000 m² površin, do leta 2006 je bila najtežja stavba in je tudi najdražja stavba 6 milijard \$. Stavba Parlamenta je danes druga največja stavba na svetu, takoj za ameriškim Pentagonom. V njenih prostorih delujeta oba romunska politična državna domova, Poslanska zbornica in Senat. Tu domujejo tudi druge državne in evropske ustanove. Pred Parlamentom, ob vhodu v Bulevar Unirii (prej imenovan Bulevar zmage socializma), so levo in desno mogočne državne upravne stavbe, ministrstva itd. Največja želja nekdanjega diktatorja Ceausescuja je bila, da bi iz veličastnega balkona Parlamenta, ki je obrnjen proti »Champs Elysees« nagovarjal množico in občudoval vodomete, vodnjake, parkovna drevesa... Te, tako imenovane Elizejske poljane so pol metra širše in dva metra daljše, kot prave Elizejske poljane v Parizu. V resnici s tega balkona nikoli ni govoril množici. Ljudstvo ga je likvidiralo skupaj z njegovo ženo leta 1989. Je pa s tega mesta ponesrečeno nagovoril množico ljudi zvezdnik Michael Jackson, ki je z geografskim medijskim kiksem dejal » Pozdravljena Budimpešta » !!

Ko smo prišli tudi mi na tako slavn balkon, se nam je odprla zares prekrasna panorama Bulevarja Unirii – Champs Elysees. Tukaj, na balkonu nam je vodička dovolila fotografiranje in to smo seveda nemudoma storili. Širina možnega kota objektiv je bila premajhna za fotografijo celotnega območja. Zares nekaj enkratnega. Škljoc, škljoc in morali smo naprej.

Detajl s slovitega balkona Parlamenta

Champs Elysee – Romunske Elizejske poljane

Levo in desno od Bulevarja Unirii sama ministrstva

Spominska slika pred čelom Parlamenta

Vodometi in fontane na Bulevrju Unirii

Takole nas je tik ob zaključku ogledov zmotila ploha

Zgodilo pa se je še nekaj. V gledališču-teatru, kjer nikoli ni bilo nobene predstave zaradi premajhnega odra in je tudi sestavni del Parlamenta, smo z dovoljenjem vodičke zapeli nekaj taktov naše »Slovenija, od kod lepote tvoje....«. Tako smo preverili tudi akustičnost prostora. Ob vrnitvi v preddverje Parlamenta, kjer smo vstopili vanj, smo ob predaji svoje evidenčne številke, ki smo jo nosili okoli vratu dobili nazaj svoje dokumente. Za nas je bil ogled Parlamenta nekaj čez vse. Večje zgradbe gotovo ne bova videla, saj do Pentagona verjetno ne bova nikoli prišla.

Po ogledu, za turiste odprte notranjosti (to je komaj 15 % površin) smo kar peš prehodili te znamenite vzhodne Elizejske poljane in se na Piatu Unirii srečali z dežjem. Malo smo morali vedriti v podzemnem prehodu Metroja, ta čas spili kako kavico ali pojedli rogljiček. Še z dežniki smo nadaljevali proti Piatu Romani, od koder smo se zopet z mestnim avtobusom št. 301 vračali v naš kamp. Deževati še ni pojenjalo. Vseeno smo pokramljali med seboj in si izmenjali današnje vtise iz Bukarešte. Pripravili smo se za jutrišnji dan. Bojan nam je vsak večer

podrobno ponovil plan aktivnosti naslednjega dne ter «ukazal» uro odhoda po romunskem času. Večina je ure že takoj ob prihodu v Romunijo predstavila na njihov čas (še za eno uro naprej od naše), da ne bi bilo kake zadrege ali zmešnjave.

9. dan nedelja 09. junij 2013

(iz Bukarešte po avtocesti proti Črnemu morju in Constanti, v predel Mamaia - 253 km)

Avtocesta proti Črnemu morju je bila solidna. Kljub temu je nekje zazijala globoka luknja, ki smo jo zaradi Bojanove pozornosti (CB !!) srečno obvozili. Nama je med potjo v vetrobransko steklo (ne v zornem polju) priletel kamen, ki pa k sreči ni naredil hujše poškodbe. V Romuniji so na vseh postajališčih in črpalkah ob AC nastavljeni čuvaji. Ti tudi istočasno poskrbijo za red in snago.

Nekje na pol poti do morja, pri mestu Valcelele, smo se odločili napolniti rezervoarje z gorivom po 6,23 lejev za liter. Peljali smo dvakrat čez velike mostove čez rokave Donave. Pri Cernavodi je prav tako velik kanal, kjer nivojsko prelagajo tovor in ladje. Tu pri Cernavodi je tudi velika jedrska elektrarna. Veletok Donava, ki ji Romuni rečejo Dunarea, preteče po Romuniji 38 % svoje dolžine. Samo po romunskih tleh preteče Donava 1075 km.

Plăljivi odsek avtoceste proti Constanti

Most preko Donavske delte pri Černavodi

Velike kmetijske površine tudi ob morju

Skulptura v mestu Navodari

Navodari –kanal Donave

Camping S - pripravljanje slovenskega tabora

Pred Constanto smo v Carrefour centru nakupili potrebne zaloge hrane in pijače ter zavili levo proti kraju Navodari in današnjemu končnemu cilju Mamaia. Namestili smo se v čudovit AK Camping S, tik ob neskončnih mivkastih plažah Črnega morja (44.284222, 28.618307).

Napravili smo si slovenski CCS tabor, saj smo imeli planiran krajši premor potovanja. Tu sva v njihovi restavraciji poskusila romunsko hrano. Pizza je bila zelo dobra, prav tako pa tudi riba. Cena 76 lejev skupaj s štirimi pivi ni veliko. To je okoli 17 €. Vreme je bilo lepo, sončno in vroče. Morje žal še prehladno. Večerni sprehod po peščeni, mivkasti plaži, polni školjk, takih in takih, je bil dobrodošel. Kako se je prileglo zlekniti na stole in ležalnike in ne misliti na nič drugega, kot le na ugodje, ki je sledilo. Potovalni time-out bo zelo koristen tako za šoferje, kot za sopotnike.

Neskončne plaže ob Črnem morju, tik ob kampu

Primerjava s Slovensko plažo v Budvi je kar možna

Enik je prišel na svoj račun.

Uf, kako mi tole paše....

Nismo brezposelni. Počitek se je prilegel

Tudi najin pes Enik se je drugače obnašal. Moram ga pohvaliti, saj je dobro prenašal vse kar se je dogajalo v zadnjih dneh. Puščala sva ga v AD, saj ponekod niti ne bi mogel z nama. Tudi prenaporno bi bilo za naju in tudi zanj. Vzdržljiv in navajen je zato smo bili vsi veseli, da imamo vsaj enega varnostnika na štirih nogah. Bil je prava maskota v karavani.

Večerno kramljanje in plani za jutri

Detajl iz Vikijeve majice

10. dan ponedeljek 10. junij 2013

(počitek ob obali Črnega morja - 0 km)

Jutranji sprehod s psom je dobro del, saj je sonce komaj dobro vstalo. Ribiči so čistili ulov, galebi pa so budno čakali na vsak grižljaj...

Sonce je že vzšlo

Ribiči na plaži pri delu

Neke vrste girice, male sardelice

Zaradi množice potepuških psov sem se navadil, da imam s seboj vedno posebno močno palico. Tako, za zbujanje strahu in ne za kaznovanje. Kar prav mi je že prišla na tej poti. Zajtrk, počitek, pivičko, sprehodi po plažah, nabiranje školjk, lenarjenje, čvek. Najbolj pogumni so si pretegnili svoje telo v sicer še hladnem morju – baje okoli 19-20 °C. Zelo naporen delovnik, kajne? Nekateri so se odpeljali z mestnim avtobusom proti bližnji Constanti, kjer imajo po delo predmestja celo žičnico.

V zgodnje popoldanskem času smo pričeli s pripravami na piknik, s katerim sta nas zopet častila Bojan in Irena. Res, izredna gesta. Le kako bomo preživeli po koncu popotovanja, ker nas bosta čisto razvadila. Kuhinjska dela s pripravo in peko smo prevzeli predvsem moški.

Zalivamo in strgamo, režemo, sekljamo.... pečemo, obračamo, pokušamo, zalivamoin tako dalje. Kar hitro smo uresničili organizatorjeve želje. Piknik je popolnoma uspel. Vreme kot nalašč.

Začele so se velike priprave na piknik

Vsi moški smo delali, ženske so imele malce »dopusta«

Kaj je lepše, kot to.

Krompirček...

Kremenateljci....

Vsi zadovoljni ob bogato založenih mizah

Ko pa so muzikantje prijeli v roke svoje »ljubice«, pa je bilo veselo vse do mraka. Razigrana družba je veselo preživljala lepo popoldne. Nasmeljali smo se za vse nazaj, čeprav tudi do tukaj nismo bili resni. Veselo vzdušje ni pojenjalo. Sonce je še vedno močno pripekalo. Nekaterim, kateri so malce pretiravali na njem, je pač »vzelo svojo mero«.

Še orglice zraven harmonike

Začelo se je zgodaj popoldan in končalo v mraku

Pričeli smo se zavedati, da nas jutri čaka nova pot, pot v Bolgarijo. Prišla je torej naša zadnja noč v Romuniji. Kako hitro je mineval čas. Edino datum, številka dneva je istočasno povedala tudi koliko dni smo na poti (štartali smo namreč 1. junija).

11. dan torek 11. junij 2013

(Mamaia, Constanta, romunsko bolgarska meja, Varna in v AK Camping Laguna v Zlatni Piasci – 158 km)

V kolikor toliko strnjeni koloni smo vozili po mestu Constanta. Kar naenkrat se oglasi naš Simon, ki reče po CB, da se je Marjanu v zadek kamperja zaletel taksist. En del karavane je bil malce naprej, ostali pa smo zaustavili v koloni za njim. Štiri utripalke in takoj tja. Marjan ima zadaj podaljšek z rampo za motor, kolesa. Neprevidni taksist ga je zadel v levo stran rampe in jo delno ukrivil ter razbil zadnjo luč. K sreči je bil poštenjak. Priznal je krivdo in takoj čez cesto nekje naredil kopijo vseh potrebnih dokumentov za event. uveljavljanje škode pri zavarovalnici. Marjan se ni preveč sekiral, glede poškodbe. Sprva sploh vedel ni, da je bilo kaj narobe zadaj.

Posledice rahlega trka v »Marjanov zadek«

Nadaljevali smo po cesti ob morju vse do romunsko-bolgarske meje.

Nasvidenje Romunija, dober dan Bolgarija

Zastava Bolgarije

Ni živa meja. To je 2m visok plevel !

Bolgarska pokrajina je podobna romunski

Prestop brez problemov. Takoj za bolgarsko mejo nam je Bojan nabavil bolgarske vinjete (5 €/kos) . Nalepiti jih je bilo potrebno na desno stran stekla spodaj-gledano od notri seveda. Tudi te vinjete so narejene, programirane na registrsko številko vozila. Zato je nabava teh vinjet bila malce daljša. Postopek je pač postopek. Tako kot v Romuniji so vinjete obvezne po celi Bolgariji. Ura - čas v Bolgariji je prav tak kot v Romuniji. Pokrajina podobna romunski. Ceste prav tako. Bližali smo se velikemu mestu Varna, ki leži ob Črnem morju. Ima preko 340.000 prebivalcev in je drugo oz. tretje največje mesto v Bolgariji. Po Varni smo v strnjeni kolini skušali voziti, a se je zaradi semaforjev kolona večkrat pretrgala. Imeli smo navigacije in znani cilj – Zlatni Pjasci.

Pogled s ceste proti Zlatnim Pjascim

Prešli smo mesto in kmalu za tem zapeljali v AK Camping Laguna (43.306138 , 28.051958), ki leži v nič kaj prijetnem delu. Listnati gozd, grmovje in slaba cesta, ob njej pa nesnaga in

odmetani gradbeni materiali. Kamp leži v hribu nad morjem. Tereni, parcele so bolj tako in tako. Pač Bolgarija. Nismo se sekirali, saj za eno noč ni problem. Namestili smo se čim bolj skupaj, ker tudi prostorov ni bilo dovolj. Kmalu je zmanjkalo še elektrike, ki je po popravilu prišla čez par ur. V sanitarijah samo po en WC. Tudi ostalo borno. Je pa bila tako vroča voda, da je bila obvezno mešanje z mrzlo. Tudi tu, v Bolgariji smo imeli brezplačni internet, ki smo ga lahko uporabili. Mivkasta plaža nižje dol ob obali morja je nudila pogled na «kopalce». Eni nudisti, eni spolno isto usmerjeni... Mivka v tem predelu je rumenkaste barve, zato ime Zlatni pjasci.

Raje smo se odpravili po ozki potki čez gozd na drugo stran hriba, do zares mondenega in čudovitega predela, imenovanega Zlatni Pjasci. Plaža ob plaži s slamnatimi senčniki, ležalniki in promenado. Turistična ponudba je bila na višku. Ljudi ogromno, tako, da smo se med sprehodom po tej promenadi kar malo razšli. Povsod raznovrstna trgovska in gostinska ponudba. Stojnice in restavracije, hoteli, apartmaji si sledijo en za drugim. Vrvež, kot v glavni sezoni. Res zelo prijetno in že znano. Turistični vlakci so vozili gor in dol, saj je ta promenadna pot dolga kar nekaj km.

Promenada ob obali Črnega morja v naselju Zlatni Pjasci

Vsi poznani, le ena ni.....naša

Restavracija na ladji

Ribice čistijo luske na nogah

Brez simbola Pariza tudi tu ne gre

Simpatična natakarka

Pivo Kamenitza je bilo dobro

Posel tudi s ponijem cveti.....

Mednarodni festival mladih talentov Zlatna Perla

V primerjavi z Romunijo, so Bolgari s turizmom že zdavnaj pričeli. Nič ni bilo zastoj. Nekje v kiosku smo zamenjali nekaj evrov v BGN – bolgarske leve, za kak spominek ali pivo. V kamp smo se vrnili razkropljeni v več skupin in mirno zaspali do jutra. Naslednji dan nas je čakala najdaljša vožnja v teh dneh.

12. dan sreda 12. junij 2013

(iz Zlatni Pjasci, mimo Sofije in mejnega prehoda s Srbijo za Dimitrovgrad, v AK Tričković pred Pirotom – 561 km)

Bolgarijo smo le prevozili, z nekaj obveznimi in potrebnimi postanki. Napolnili smo tudi rezervoarje z gorivom na Lukoil črpalki po 2,63 BGN – levov. Mesta so si sledila: Šumen, Veliko Tarnovo, Sofija, mejni prehod pri Dragomanu za Srbijo (Dimitrovgrad) v smeri Pirota.

Bolgarijo smo le prevozili in zato le en bežen pogled proti obronku Sofije

Carina brez problemov, le v vsak AD je bolgarska carinica striktno vstopila pogledat, če je kje še kak »slepi potnik«. Le dobrih deset km (Belo polje) naprej od meje smo že prispeli v naš novi kamp AK Camping Tričković. Zanimiv kamp. Imajo veliko pavov, pavic, puric in puranov, ki so prav zanimivi. Teren je travnat in raven. Pavi so s svojim specifičnim oglašanjem opozarjali nase. Celo nastavljali so se fotografskim aparatom in se šopirili pred njimi. Celo jedli so iz rok. Sprehajajo se med kamperji, prespijo pa na slemenu restavracije, ki je v sklopu AK. Koordinate kampa 43.06990 , 22.67285.

AK Tričković – Belo polje

Ko postavo svojo na ogled postavi...

Zvečer smo v restavraciji lastnika kampa povečerjali na žaru. Lastnik Tričković ima tudi avto servis in res ogromno parkirišče za tovornjake in vlačilce. Opremljeno je s sanitarijami, vodo in ima tudi wap stroj ter bife. Ponoči je celo varovano.

Lastnik g. Tričković z organizatorjema

Jože pri težkem opraviu, mhm....

Strah, da se bo po noči preveč slišal ropot bližnje tranzitne ceste je bil odveč. Tudi vriskanja pavov ponoči ni bilo. Po jutranjem vstajanju in zajtrku, smo se poslovili od prijaznih gostiteljev in krenili na avtocesto proti Beogradu.

13. dan četrtek 13. junij 2013

(iz AK Tričković, mimo Beograda v AK Zasavica pri Sremski Mitrovici - 417 km)

Tokrat smo se izognili utrujajoči cesti skozi predmestje Beograda in že pred njim zavili desno na tranzitni obhod mesta. Cesta pelje po jugozahodnem delu mesta in je vzdrževana ter lepa. Mimogrede smo bili zopet na AC, na kateri smo kmalu zavili proti Sremski Mitrovici, ponovno v že znani AK Zasavica. Dogovorili smo se da kdor nujno potrebuje goriva naj na črpalki polni, drugače pa vsi polnimo šele jutri na Hrvaškem, kjer je nafta cenejša.

Odojek, pripravljen

Zaključni govor našega Bojana in Irena

Res smo jima vsi hvaležni za vse

Starosta caravaninga Viki pri zaključni besedi

Henrik bere iz nepopisanega lista

Odojek je pripravljen za »uničenje«

Gazda kampa se je tudi trudil. Hvala mu.

Frenk se s kmetom meni za jutranji biznis

Morda komu kdaj ta slika pride v poštev

Pa zaključimo veselo, kot smo tudi začeli !!

Popoldan je minil v veselem in radostnem vzdušju. Prvič, prišli smo nazaj v našo staro Jugo, prišli smo varno in srečno ter polni novih spoznanj in vtisov, ki smo si jih ustvarili v teh 13. dneh skupnih naporov in popotovanja. Seveda, ne nazadnje pa zaradi ponovnega presenečenja naših Bojana in Irene, ki sta nam naročila pravkar pečenega slastnega odojka na srbski način, z vsemi potrebnimi prilogami. Kaj naj ob temu še rečem. Bilo je okusno, dobro in še enkrat prečudovito.

Harmonika, klarinet in kitarra sta dala takt našemu popoldanskemu druženju, ki je prerasel v večerno kramljanje. Zmotili so ga le malce nadležni komarji, ki so tako, kot pravi legenda o Drakuli, pili kri. No, ni bilo tako hudo, saj smo se znali zaščititi pred njimi. Vsem je gotovo padel kamen s hrbtna, ko smo bili po dolgi poti tako blizu svojih domov. Kar malce utrujeni od sproščenosti, a zadovoljni smo zaspali kot angelčki.

14. dan pete 14. Junija 2013

(iz AK Zasavica preko Hrvaške vsak na svoj dom ali pa še prej kam drugam - 484 km)

Zjutraj je kmet iz Zasavice pripeljal naročene pridelke, ki jih sam proizvaja. Nekateri izmed nas so jih prejšnji večer namreč naročili. Prišla je normalna, vsakodnevna jutranja procedura: umivanje , opravljanje nujnih potreb, zajtrk in kavica, praznjenje WC kaset, pripravljanje za na pot, čvek, kot po navadi in seveda start, ki smo ga naredili skoraj vsi naenkrat. Naša zvesta »metla« Frenk in Nata, sta jo že pred 5. uro zjutraj mahnila proti Mostarju. Eni so jo mahnili proti Koprivnici, eni domov. Vsi smo se srečno vrnili na svoje domove. Med potjo sva še enkrat napolnila gorivo pri Starem Petrovem Selu za 9,40 kun po litru.

Zaključek

Ni nama žal, da sva se odločila za to pot. Gotovo so enakega mnenja tudi vsi ostali udeleženci. Romunija je pokazala svojo dušo. Po eni strani vso bedo in revščino na podeželju, kjer si težko prigarajo vse kar potrebujejo, oz. vse kar si pač lahko privoščijo. Kmečko prebivalstvo ne poseduje traktorjev in drugih strojev. Večina dela na poljih in njivah opravljajo še ročno z motiko. Veseli so verjetno, da lahko na tak, sicer težji način pridobivajo pridelke za svoje preživetje in preživetje svojih družin. Konjiček, morda ponekod celo dva, ali kravica so edino prevozno in tudi transportno sredstvo za pripeljati kaj ali kam. Hišice, bolj kočare, so po navadi ograjene s plotovi, v notranjosti te ohišnice pa so vrtički. Hišice se vrstijo ena zraven druge. Podobno, kot pri nas v Prekmurju. Te njivice obdelujejo s srcem, da bi jim zemlja vrnila vsaj nekaj. Ljudje tukaj, ker še niso okusili vpliva Evrope, globalizacije in vpliva denarja ter interesov, navidezno, vsaj za nas živijo Srečno, z veliko začetnico. So preprosti ljudje, ki z garanjem utapljajo svojo bedo. Tu se je ponekod zares ustavil čas. Ni prav, da je tako.

Na drugi strani pa je dobro vidna tudi smetana, ki v malo večjih mestih koristi in izkorišča vse, kar je možno. Tu je vozni park bogat. Prevladujejo črni enoprostorci, jeepi, same velike limuzine. Hiše, prave vile z bazeni in bogatimi detajli hiš, so pogoste. Tu se vidi bogastvo in občuti razlika med podeželjem in bolj urbanimi mesti. Tu tudi prevladuje denar, mafija, korupcija in prevlada bogatih nad revnejšimi. Tu so tudi vsa industrija in kulturne dobrine, od izobrazbe in šol, do gledališč in udobja ter sredstva udobnega in brezskrbnega življenja.

Romunija je napravila vtis na naju s svojo posrednostjo in neizumetničenostjo. Bila je pristna in kot tako sva jo tudi doživela. Dežela je veliko bolj čista, kot sva si jo pred odhodom zamišljala in predstavljala. Sicilija, ki sva jo tudi že obiskala, se lahko skrije pred njo. Zanimivo je, da sva povsod opazila le žensko delovno silo, ki pometa in čisti ceste, ulice, trge... ?? Je ženska še vedno zapostavljena?? Prebivalstvo v Romuniji je večinoma prijazno. Nikjer nismo doživeli slabih občutkov. Ljudje gotovo čutijo odgovornost drug do drugih. Značilno mišljenje o pokvarjenosti Romunov, o njihovih krajah in ropih, oz. kriminalnim početjem, smo lahko spremenili. Seveda, tako kot povsod, tudi pri nas, so izjeme. Veliko Romunov za svoje preživetje dela v tujini, v Evropskih državah. Vidimo jih lahko, kako drvijo s svojimi mercedes kombiji sem in tja po italijanskih, francoskih in nemških avtocestah.

Romunija, kot sem že omenil je zelo kmetijsko razvita dežela. Njihova polja žit, koruze in sončnic so tako velika, dokler seže naš pogled. Pretežno so to državna posestva, saj jih posameznik z motiko ne more obdelati. Ja, v Romuniji smo videli, da so okopavali koruzo na roke. Le kje pri nas bi to sploh kdo hotel storiti. Halo, malo morgen! Pri nas je traktor, dva ali celo trije na eni kmetijo, številna orodja in priključki zanj, klima in radio v njih odraz našega »standarda«. Na roke noče nihče več delati. Košnja trave, s pričetkom okoli 4. ure zjutraj je prava zgodovina. Negodovanja pa je veliko preveč.

O romunskih cestah ne bi zgubljal besed. Slabe in še enkrat slabe, ponekod izredno nevarne zaradi nezakrpanih lukenj in udarnih jam. O prosto živečih in nelastniških psih sem tudi že nekaj napisal. Ne bi se rad preveč ponavljal. V teh trenutkih, ko pripravljam te zabeležke in potopis, imam vsega preveč v glavi. Gotovo je, da se bom kje ponavljal. Ne namenoma, seveda. Vse menjave denarja opravite uradno v zato pooblaščenih menjalnicah ali bankah. Nikoli drugače! Tudi v trgovinah in restavracijah uporabljajte njihovo valuto, ki jo predhodno zamenjajte. Najbolje je, da uporabljate bančne kartice. Povsod na črpalkah ni bilo nobenega problema plačevanja z njimi. Izogibajte se preventivno večjih grup, množice ljudi in turistov. Pokaže se prilika za kako krajo. Vse dokumente in denar nosite varno pri sebi ves čas. Ne puščajte ničesar nikoli brez nadzora. Jezik je sicer romunščina, a se ponekod da sporazumeti z angleščino. Romunščina je tudi ponekod malce podobna francoščini. Drugače pa uporabite roke, noge, mimiko in dobro voljo, pa bo šlo.

Ob koncu pa se moram vseeno še enkrat zahvaliti našima Bojanu in Ireni, ki sta nam omogočila tako lepo in zanimivo potovanje v te, še premalo občudovane konce Evrope. Prav tako tudi vsem našim in najinim udeležencem za strpnost, dobro voljo in vesela druženja.

Tako, kot je v svojem potopisu, ki sem ga pred odhodom z zanimanjem prebral, napisal Perun; Rad bi videl ta del Evrope – Romunijo, dokler jo svet še ne ni pokvaril !!

Popotovali smo skupaj 14 dni in v tem času sva srečno prevozila 3864 km.

Milena in Marko Otrin ter pes Enik